

Ωδή στον Ερνέστο Γκουεβέρα

Ήσουν αναμμένο πέταλο
Ερνέστο
η πατημασιά σου φλόγιζε τη γης,
εδώ θ' ανθίζαν αύριο
τα δάκρυα
και τα βίβα
θα κάρπιζε ψωμί.
Ήσουν από ψηλά, απ' το φεγγάρι
Ερνέστο
τα βράδια σέλωνες σα νιούτσικο
άλογο
το μέλλον
ταράζοντας τον αιώνιο ύπνο
του Μπολιβάρ.
Το βλέμμα σου κρατούσε απ' την
αυγή
Ερνέστο
ξημέρωνε στο πλάι σου ο ορίζοντας
σ' ένα ανοιχτό παράθυρο χτενίζονταν
η Ελευθερία.
Έφυγες στ' άλογο

Ωδή στον Ευαγόρα μας

Ήσουν πυρούμενο νιάτο
Ευαγόρα
οι στίχοι σου φλόγιζαν τη γης,
εδώ θ' ανθίζαν αύριο
τα στέφανα
κι οι δάφνες
θα κάρπιζε χρυσαυγή.
Ήσουν 'κει ψηλά, στα αστέρια
Ευαγόρα
τα βράδια όπλιζες σαν ανεξίτηλο
μελάνι
τη λευτεριά
ταράζοντας τον αιώνιο ύπνο
του Μπαίρον.
Το βλέμμα σου οδηγούσε στην αυγή
Ευαγόρα
έλαμπε στο πλάι σου ο ήλιος
σ' ένα λαμπρό παλάτι στολίζονταν
η Ελευθερία.
Έφυγες στην αγχόνη
Ευαγόρα